



رؤسای قوا از خدمات لاریجانی قدردانی کردند

خدا حافظی از جمع سران

گروه سیاست: هفت سال از عمر دولت حسن روحانی گذشته و در تمام این سال‌ها یک نفر ریاست مجلس شورای اسلامی را بر عهده داشته است؛ علی لاریجانی. با اینکه در این سال‌ها بارها پای وزرای روحانی به مجلس برای استیضاح باز شد...

صفحه ۲

سه‌شنبه ۶ خرداد ۱۳۹۹ • ۳ شوال ۱۴۴۱ • ۲۶ می ۲۰۲۰

تیترا

اعتراضات آبی، جاده اهواز به ماهشهر را مسدود کرد

اعتراض جدید در خوزستان

صفحه ۴

چرا مرگ بر اثر کرونا کم شده؛ ولی ابتلا همچنان افزایشی است؟

صفحه ۱۳

ارتش لابیست‌ها درواشنگتن

صفحه ۷



امنیت‌زدایی
از ساحت اجتماعی
علی ربیعی

صفحه ۲

پرونده

ریسک یک تصمیم تاریخ‌ساز

با آثاری از: مسعود موسوی شفقانی
فریدون برکشلی، محسن شریعتی نیا
بهرام امیراحمدیان و مرتضی قورچی

صفحه ۸

حرف اول

برگ برنده همیشگی دولت‌ها

رضا رحمتی / کارشناس فرهنگی

سینما در همه دولت‌ها به علت جذابیت و مخاطبان بالای خود، همیشه محل توجه سیاست‌مداران بوده و هست. استفاده از پتانسیل هنرمندان در همه نظام‌های سیاسی دنیا، امری پذیرفته‌شده و معمول بوده و دامنه نفوذ هنرمندان در اقشار و لایه‌های مختلف اجتماعی، باعث طمع اهل سیاست به این سرمایه‌های اجتماعی شده است. ایران نیز فراخور شرایط اجتماعی‌اش از این موضوع مستثنا نیست و هر دولتی با هر سلیقه‌ای سعی در مصادره این اندوخته سیاسی با‌آورد کرده است؛ از خاتمی ارشاد گرفته تا لاریجانی، مهاجرانی، مشایی دولت احمدی‌نژاد و... همگی سعی در تقرب سیاسی به چهره‌های هنری به‌ویژه در حوزه سینما داشته‌اند. اما سینما در ایران به علت شرایط خاص خود، ویژگی‌های متفاوت‌تری از سایر کشورهای جهان داشته و به همین دلیل، بهره‌برداری سیاسی را نیز متفاوت‌تر از دیگر دولت‌ها کرده است. ساختار وزارت ارشاد در اعطای صدور مجوزهای مختلف ساخت و نمایش آثار سینمایی، همیشه به شکلی بوده که محل نزاع اهالی سینما با این ساختار دولتی را فراهم کرده است. از سوبی، شورای صدور پروانه ساخت با اعطای مجوز ساخت آثار سینمایی، سینماگران را مجاز به تولید آثاری می‌کند که مجدد شورای صدور پروانه نمایش می‌تواند با همان مجوز اعطایی از سوی شورای ساخت، مخالفت کند و این موضوع محل مناقشه دائمی سینماگران و بدنه دولتی ارشاد بوده است.

ادامه در صفحه ۴

خبر به وقت شرق



هر شب در کانال تلگرامی شرق
@sharghdaily



روزنامه

در آستانه انتخابات ریاست مجلس مطرح شد

علیه ۱۴۰۰

قالیباف مقابل پایداری کوتاه می‌آید؟

نامزد مؤتلفه همچنان بر عزم خود استوار ایستاده و
از نامزدی کناره‌گیری نخواهد کرد

میرسلیم: نامزد عضویت در هیئت‌رئیس‌ه باید
با وجدان بررسی کند انتخاب او چه هزینه‌ای
بر حیثیت نظام تحمیل می‌کند

ظریف، نامزد اصلاح طلبان در انتخابات ۱۴۰۰ می‌شود؟

صفحه‌های ۲ و ۳

یادداشت

غفلت خطرناک از گنج سرمایه انسانی ایران

و در جای خود مانند رعد می‌خروشد و فارغ از فاصله جغرافیایی و بیرون یا درون مرزها یا درون یا بیرون ساختار قدرت، همچنان در عشق به میهن و مردم‌شان می‌کوشند و دغدغه‌ای جز سعادت و کامیابی این مردم و پیشرفت و توسعه

این وطن، ایران عزیز ندارند. این همه مقدمه‌ای بود برای بیان یک عبارت کوتاه و آن عبارت آن است که «قدر سرمایه‌های انسانی خود را بدانیم!». این سخن یک صنعتگر و خدمتگزار اقتصاد ملی است که برخلاف تمامی باورهای ذهنی و تصورات به‌ظاهر عینی، عرض می‌کند آنچه یک ملت را در میان سایر ملل و در اوج تنگناها و مشکلات برمی‌کشد و اعتبار و عظمت می‌بخشد، نه منابع معدنی، انرژی، وسعت سرزمین، پول و سرمایه‌های مادی و مالی بلکه در یک کلام غنای «سرمایه‌های انسانی» آن سرزمین و ملت است! این سرمایه‌ای است که اگر موجود باشد، جای خالی آن دیگر سرمایه‌ها را پر می‌کند و اگر نباشد، تمامی آن دیگرها، به هیچ کاری نمی‌آیند.

کافی است از این ثروت ملی عظیم خود آگاه شویم و اساس قدرت خود را بر گردآوردن، ارج و قرب بخشیدن و بهره‌گیری از این سرمایه‌های عظیم انسانی قرار دهیم و آنگاه به چشم خود ببینیم چه‌ها خواهد شد؛ چه کارهایی کارستان!

اکنون که میهن‌مان با سخت‌ترین شرایط اقتصادی و سیاسی دست‌به‌گریبان است، شایسته است از صلح و آشتی سخن بگوییم و این امکان را فراهم آوریم تا تمامی ایرانیان عاشق میهن و مام وطن، فرهیختگان و روشنفکران و عالمان و کارشناسان خارج و داخل کشور در فضایی امن و آرام بتوانند عشق و علاقه خود را برای اعلامی میهن ابراز و ایثار کنند.

این سخن سالخورده‌صنعتگری است که هرچه در زندگی داشته در مسیر عشق به اعتلای میهن و مردم صرف کرده و از مشاهده روح بزرگ انسان ایرانی که در نقطه‌نقطه جهان می‌درخشد، به وجد می‌آید و اشک می‌ریزد!

مرزها و مرزبندی‌های کاذب را کنار زنیم و گوهرهای کمیاب سرمایه انسانی‌مان را پاس بداریم که بقا و دوام این ملت و سرزمین جز از این مسیر حاصل نمی‌شود؛ همراه شو عزیز، همراه شو عزیز / تنها نمان به درد، کاین درد مشترک / هرگز جاجدا، درمان نمی‌شود



محسن خلیلی
چهره ماندگار صنعت

در این سال‌های واپسین عمر و روزگار سالخوردگی هرازچندگاهی با موضوعاتی مواجه می‌شوم که سخت متأثرم کرده و اشک بر دیدگانم جاری می‌کند؛ موضوعاتی چه بسیار گوناگون اما مشترک در یک چیز و آن «عشق به وطن». هنگامی که می‌بینم و می‌شنوم فرهیختگان و روشنفکران ایرانی دور از وطن و سرزمین مادری این‌چنین به میهن خود عشق می‌ورزند و برای ارتقای آگاهی و شناخت من ایرانی سعی و تلاش می‌کنند، وقتی کارشناسان و دانش‌پژوهان دور از مام میهن برای رفع مشکلات و مصائب این ملک و درمان دردها و رنج‌های این مردم به هر طریق ممکن، خود را دچار سختی‌ها و زحمات وصف‌ناشدنی می‌کنند، اشک شوق بر دیدگانم جاری می‌شود و بر این همه مجاهدت سر تعظیم فرود می‌آورم. اینکه افرادی چنین برجسته و فرهیخته این‌چنین در غربت درد «میهن» و مردم‌شان را داشته باشند، امری سخت ستایش‌برانگیز است. اگر یک وجه عظمت روح ایرانی، دفاع جانانه و شهادت‌ها و ایثارهای جوانانی است که هشت سال با دست‌های خالی اما اراده‌های بزرگ و فولادین، از مرزهای این سرزمین دفاع و جان شیرین‌شان را نثار ارزش‌های دینی و اعتقادی و ماندگاری این آب‌وخاک کردند که خود قصه‌هایی است عاشقانه و احادیثی پرخون؛ اگر فرهیختگان و عالمان و روشنفکران ساکن این سرزمین در تمامی این سال‌ها و با وجود مصائب و کمبودها و بعضاً نامهربانی‌ها و بی‌محبتی‌ها در میهن عزیز ماندند و جلای وطن نکردند و با آثار علمی و پژوهشی و نیز ابداعات هنری و فرهنگی وزن و اعتبار این سرزمین، ایران عزیز را همچنان در جهان پرواژه کردند و دستاوردهای بسیاری بر جای نهادند که خود فرصت و مجالی خاص و مستقل می‌طلبید و اگر دولتمردانی که با وجود ناملایمات، طعن، دشمنی‌ها، وسوسه‌ها و فشارها، خدمت به مردم و میهن را برگزیدند و ساختارهای اقتصادی و صنعتی این ملک را اعتلا بخشیدند و اگرهای دیگر که بی‌شک بسیاری، فراهم و ممکن نشده است، مگر جز توانمندی و استغنائی روح انسان ایرانی! روح و روان‌هایی که مانند همیشه تاریخ و چون چشمه‌ای می‌جوشد

گفت‌وگو با دستیار وزیر امور خارجه در آسیای غربی

پیشنهادی نداده‌ایم چون نمی‌توانیم هزینه کنیم

گروه دیپلماسی: شاید این روزها به بهانه سالگرد دوم خرداد، نیم‌صفحه اول روزنامه‌های سال ۷۶ را دیده باشید؛ انتخاب سیدمحمد خاتمی به ریاست جمهوری ایران با ۲۰ میلیون رأی. در کنار این خبر بزرگ و شادمانه، خبر کوچکی از خانه همسایه...

صفحه ۶



سال هفدهم • شماره ۳۷۲۸ • ۱۶ صفحه • ۵۰۰۰ تومان

سرمقاله

پیامدهای بی‌توجهی به بهره‌وری در ایران

اسفندیار جهانگرد*



اول خرداد در ایران «روز ملی بهره‌وری و بهینه‌سازی مصرف» نام‌گذاری شده است. با توجه به تعطیلات چند روز گذشته، نکات مهم این مفهوم را در یادداشت امروز بیان می‌کنم. در دنیا اصطلاح «بهره‌وری» نخستین‌بار ازسوی اقتصاددانی به‌نام «کونیژنی» در سال ۱۷۷۶ میلادی به کار برده شد. بیش از یک قرن بعد، یعنی در سال ۱۸۳۳ میلادی، فردی به‌نام «لیتر» بهره‌وری را به‌عنوان «قدرت و توانایی تولیدکردن» تعریف کرد، اما مفهوم بهره‌وری دربی گسترش انقلاب صنعتی با هدف سودمندی حاصل از نیروی کار، سرمایه و مواردی از این دست شکل گرفت. ایران نیز در سال ۱۳۴۴ شمسی، بدون اینکه سازمان و تشکیلات ملی بهره‌وری داشته باشد به عضویت سازمان بهره‌وری آسیایی درآمد. با وقوع انقلاب اسلامی، عضویت ایران در این سازمان به حالت تعلیق درآمد تا اینکه در سال ۱۳۶۷ مجلس، عضویت ایران را دوباره تصویب کرد و وزارت صنایع سنگین مسئولیت دبیرخانه‌ای آن را بر عهده گرفت. این تشکیلات در سال ۱۳۷۲ تحت عنوان «سازمان بهره‌وری ایران» به طور مستقل آغاز به کار کرد و در بین دستگاه‌های اجرایی کشور به‌لحاظ اداری از وزارت صنایع سنگین تا سازمان برنامه‌ویوچه و سازمان اداری و استخدامی چرخش‌های متعددی داشته است و هنوز به لحاظ ادراي جایگاه مشخصی برای سیاست‌گذاری و مرجعیت پیدا نکرده است.

• پس از تأسیس سازمان ملی بهره‌وری در سال ۱۳۷۲، مقوله بهره‌وری در قالب تبصره ۳۵ قانون برنامه دوم توسعه، برای اولین‌بار در برنامه توسعه مطرح شد. در این تبصره دستگاه‌های اجرایی کشور مکلف شده بودند بخشی از اعتبارات خود را، برای افزایش بهره‌وری نظام اداری، بهبود سیستم‌ها و روش‌های کار، استفاده از تکنولوژی‌های پیشرفته و افزایش مهارت‌های مدیران، به توسعه و افزایش بهره‌وری اختصاص دهند. سازمان برنامه‌ویوچه نیز موظف به تهیه و تدوین شاخص‌های بهره‌وری بخش‌های مختلف اقتصادی شده بود تا اینکه عملکرد برنامه پنج‌ساله دوم به وسیله آن ارزیابی شود.

• در برنامه سوم توسعه، تبصره مستقیمی در ارتباط با بهره‌وری وجود نداشت. هیئت وزیران براساس مصوبه‌ای دستگاه‌های اجرایی را مکلف به طراحی شاخص‌ها، تحلیل عوامل، برنامه‌ریزی و اجرای چرخه بهره‌وری با هماهنگی سازمان بهره‌وری کرد.

• در برنامه چهارم توسعه براساس اهداف پیش‌بینی‌شده در این برنامه، نرخ رشد اقتصادی سالانه معادل هشت درصد در نظر گرفته شده بود که ۲/۵ درصد آن باید از محل رشد بهره‌وری و بقیه از محل رشد تولید باشد. بدین معنی که بهره‌وری کل عوامل تولید می‌بایست سالانه معادل ۲/۵ درصد افزایش یابد تا ۳۱/۳ درصد از رشد اقتصادی را تأمین کند و مابقی رشد از طریق رشد سرمایه‌گذاری و تولید به دست آید. ماده ۵ برنامه چهارم، به تفصیل به لزوم توجه به مقوله بهره‌وری پرداخته و دستگاه‌های اجرایی را مکلف به همکاری در جهت حرکت از یک اقتصاد نهاده‌محور به اقتصادی بهره‌ور کرده است. در واقع در این برنامه برای نخستین‌بار ارتقای هم‌زمان میزان نهاده‌ها و بهره‌وری آنها مورد توجه قرار می‌گیرد، درحالی‌که اغلب کشورهای توسعه‌یافته سال‌هاست بخش مهمی از رشد اقتصادی خود را ازطریق ارتقای بهره‌وری کل عوامل به دست می‌آورند.

• در برنامه پنجم توسعه نیز مانند برنامه چهارم هدف‌گذاری ابتدائی برای رشد بهره‌وری در کشور در نظر گرفته شد. ماده ۷۹ از فصل پنجم این برنامه، ارتقای سهم بهره‌وری به یک‌سوم از رشد اقتصادی را برای سال‌های ۱۳۸۹ تا ۱۳۹۳ در نظر گرفته بود.

• در برنامه ششم توسعه نیز سهم ۳۵درصدی برای بهره‌وری از رشد اقتصادی در نظر گرفته شده است؛ در این برنامه مقرر شده است که ۳۵ درصد از رشد اقتصادی پیش‌بینی‌شده هشت‌درصدی برای اقتصاد ایران، باید از طریق رشد بهره‌وری حاصل شود که بر این اساس بهره‌وری باید سالانه رشدی معادل ۲/۸ درصد داشته باشد؛ به‌طوری‌که ۱/۷ درصد از رشد اقتصادی از محل بهره‌وری نیروی کار و ۱/۱ درصد از محل بهره‌وری سرمایه پیش‌بینی شده است.

ادامه در صفحه ۲